

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: **R. M.**, narozený dne ...
bytem X

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, IČO 70837627
sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti předsedy žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá ochrany soudu proti nečinnosti žalovaného, neboť žalovaný dosud nerozhodl o jeho stížnosti ze dne 14. 1. 2019 odeslané prostřednictvím datové schránky s ID datové zprávy X podle čl. 77 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 (dále též „GDPR“), a nezaslal žalobci informaci o pokroku v řešení stížnosti. V replice ze dne 20. 12. 2019 navrhl žalobce, aby soud uložil žalovanému povinnost adekvátně reagovat na jeho stížnost podle čl. 77 GDPR.
2. V žalobě nejprve žalobce uvedl, že dne 14. 1. 2019 prostřednictvím datové schránky s ID datové zprávy X zaslal žalovanému stížnost podle čl. 77 GDPR na správce osobních údajů proti společnosti Microsoft. Jelikož žalovaný zůstal nečinný, žalobce požádal dne 19. 4. 2019 předsedu žalovaného (prostřednictvím datové schránky) o opatření proti nečinnosti podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), na které předseda žalovaného nereagoval. Protože dosud nebylo ve věci rozhodnuto ani nebylo zasláno žádné vyrozumění a žalovaný zůstává nečinný, domáhá se žalobce svého práva soudní cestou.
3. Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný odmítá, že byl ve věci nečinným. K osobě žalobce uvádí, že v roce 2018 po nabytí účinnosti GDPR obdržel od žalobce v pozici stěžovatele desítky podání, která obsahovala vždy několik stížností k čl. 77 GDPR. V součtu se jednalo o stížnosti proti několika stovkám obcí, které žalobci při vyřizování jeho žádostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, formálně porušily GDPR tím, že poté, co vyhověly žalobci, zpřístupnily písemnost s poskytnutou informací bez řádné anonymizace osobních údajů žalobce. S ohledem na neobvyklé množství opakujících se, obsahově shodných stížností a podezření na šikanózní postup žalobce a zneužití zákona za účelem majetkového obohacení žalobce, se případ stal předmětem zájmu médií, která o uvedených aktivitách žalobce veřejnost informovala. Žalovaný se věnoval stížnostem žalobce individuálně, po více jak 50 individuálně řešených případech

však dospěl k závěru, že úmyslem žalobce není nezištný zájem na informacích veřejného zájmu, nýbrž samoučelně vyvolat stav, v němž by mohl vůči obcím žádat finanční zadostiučinění. S ohledem na narůstající množství obsahově obdobných stížností od žalobce, jehož zájmem bylo de facto způsobení protiprávního stavu, žalovaný dne 17. 12. 2018 sdělením č. j. UOOU-10144/18-4 přistoupil k odmítnutí stížností jako stížností frivolních podle čl. 57 odst. 4 GDPR za současného odůvodnění takového postupu, včetně vysvětlení zákonnosti postupu médií a internetových vyhledávačů v těchto souvislostech. Na tomto základě byl žalobce informován o nedůvodnosti předkládaných stížností a byl výslovně poučen o dalším postupu žalovaného, pokud bude předkládat další stížnosti v téže věci v budoucnu. Žalovaný s ohledem na nepřiměřené množství stížností a jejich nedůvodnost postupoval podle čl. 57 odst. 4 GDPR a stížnosti souhrnně odmítl, včetně budoucích. V posuzovaném případě nevyplývá odlišný charakter stížnosti proti společnosti Microsoft, a to i s ohledem na obdobnou stížnost žalobce ze dne 10. 9. 2018, která směřovala vůči společnosti Google, v jehož rámci se žalobce dožadoval delistingu odkazu na totožný webový novinový článek. Legalita a legitimita zpracování osobních údajů byla žalobci vysvětlena ve shora zmiňovaném sdělení ze dne 17. 12. 2018 č. j. UOOU-10144/18-4. Podle žalovaného se žalobce nyní dožaduje vyšetření podaných stížností a vydání jím požadovaného rozhodnutí. Žalovaný je však dozorovým orgánem pro oblast ochrany osobních údajů, jeho úkolem je zejména zajišťování systémového nastavení ochrany osobních údajů a provádění dozoru na tomto úseku. Jakýkoli postup žalovaného, včetně zahájení správního řízení, nelze ze strany žalobce považovat za nárokový, jelikož žalovaný postupuje ze své úřední moci a není nadán pravomocí rozhodovat o soukromých subjektivních právech žalobce, věci se může zabývat toliko z pohledu souladu s právem veřejným. Znamená to, že žalobce není a ani nemůže být účastníkem správního řízení vedeného s domnělým delikventem, a proto zde nelze shledat ani jakékoli jeho subjektivní právo na vydání rozhodnutí ve věci či jakýkoli jiný jím představovaný postup při řešení stížnosti. Žalovaný odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 2. 2018 sp. zn. IV. ÚS 2428/17, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2016 č. j. 3 As 258/2014-25.

4. V replice ze dne 20. 12. 2019 žalobce znovu setrval na svém požadavku na soudní ochranu proti nečinnosti žalovaného a navrhl, aby soud vydal rozsudek, v němž uloží žalovanému povinnost adekvátně reagovat na konkrétní stížnost podle čl. 77 GDPR. Závěrem poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
5. Žalovaný v přípisu ze dne 7. 9. 2020 v reakci na repliku doplnil, že na žalobcovu stížnost reagoval přípisem vztahujícím se k opakujícím se stížnostem ve vztahu ke společnosti Google ze dne 7. 8. 2018 č. j. UOOU-06604/18-4, či aktivací čl. 57 odst. 4 GDPR sdělením ze dne 17. 12. 2018 č. j. UOOU-10144/18-4, ve vztahu k reakci na totožné stížnosti podávané v budoucnu. Uvedl, že žalobce opakovanost následně podané stížnosti (nyní projednávané) nepopírá ani v samotné stížnosti, ani v žalobě, tudíž totožnost skutková a právní není sporná. Dále zmínil, že vyřídil stížnosti žalobci sdělením ze dnů 23. 9. 2019 č. j. UOOU-04068/19-2 a 20. 11. 2019 č. j. UOOU-04068/19-5, v nichž souhrnně vypořádal podněty žalobce. Současně informoval soud, že dne 4. 9. 2020 pod č. j. UOOU-05299/19-3 zaslal žalobci k věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 3 A 171/2019 informaci, že neshledal podmínky pro uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu za naplněné, odkázal na odpovědi ze dnů 7. 8. 2018 č. j. UOOU-06604/18-4, 17. 12. 2018 č. j. UOOU-10144/18-4, 23. 9. 2019 č. j. UOOU-04068/19-2 a 20. 11. 2019 č. j. UOOU-04068/19-5, a připomněl, že postupoval podle čl. 57 odst. 4 GDPR.

6. Soud usnesením ze dne 19. 10. 2020 č. j. 3 A 171/2019-36 upozornil a poučil žalobce na možnost podat ve věci jiný žalobní typ, popř. zvolit jiný procesní postup, a to v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019 sp. zn. II. ÚS 2398/18, a s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2020 č. j. 3 Afs 402/2019-49. Žalobci byla tato výzva doručena dne 19. 10. 2020.
7. Dne 26. 10. 2020 bylo soudu doručeno podání, v němž žalobce setrval na typu tzv. nečinnostní žaloby a argumentoval shodně jako v žalobě.
8. Soud se tedy zabýval podanou žalobou podle listin doručených soudu, v nichž žalobce setrval na projednání nečinnostní žaloby.
9. Soud se zabýval nejprve otázkou, zda žalobu lze věcně projednat, neboť o ní může rozhodnout pouze při splnění všech zákonem stanovených podmínek. Dospěl přitom k závěru, že o žalobě věcně jednat nelze a žalobu je třeba odmítnout z následujících důvodů:
10. Podle čl. 57 odst. 4 GDPR *jestliže jsou požadavky zjevně nedůvodné nebo nepřiměřené, zejména protože se opakují, může dozorový úřad uložit přiměřený poplatek na základě svých administrativních nákladů nebo odmítnout žádosti vyhovět. Zjevnou nedůvodnost nebo nepřiměřenost žádosti dokládá dozorový úřad.*
11. Podle čl. 77 odst. 1 GDPR *aniž jsou dotčeny jakékoliv jiné prostředky správní nebo soudní ochrany, má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu, zejména v členském státě svého obvyklého bydliště, místa výkonu zaměstnání nebo místa, kde došlo k údajnému porušení, pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení.*
12. Podle čl. 77 odst. 2 GDPR *dozorový úřad, kterému byla stížnost podána, informuje stěžovatele o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku, jakož i o možnosti soudní ochrany podle článku 78.*
13. Podle čl. 78 odst. 2 GDPR *aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každý subjekt údajů právo na účinnou soudní ochranu, pokud se dozorový úřad, který je příslušný podle článků 55 a 56, stížností nezabývá nebo pokud neinformuje subjekt údajů do tří měsíců o pokroku v řešení stížnosti podané podle článku 77 či o jeho výsledku.*
14. Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*
15. Podle § 2 s. ř. s. *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*
16. V posuzovaném případě aktivizoval žalobce své právo na podání stížnosti u dozorového úřadu, jímž je žalovaný, jak je zakotveno v čl. 77 odst. 1 GDPR a rovněž s ním spojené právo na informace o pokroku v řešení stížnosti a jeho výsledku dle čl. 77 odst. 2 GDPR. Podle soudu veřejné subjektivní právo zakotvené v čl. 77 odst. 2 GDPR je právem na informování o pokroku v řešení stížnosti, nikoli veřejným subjektivním právem, jemuž lze

poskytnout ochranu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s., a sice právem na vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení v zákonem stanovené či přiměřené lhůtě v rámci již zahájeného správního řízení.

17. Žalovaný zvolil postup podle čl. 57 odst. 4 GDPR a žalobce informoval o nedůvodnosti předkládaných stížností za současného poučení o dalším postupu žalovaného, pokud budou předkládány další stížnosti v téže věci v budoucnu. Žalovaný s ohledem na nepřiměřené množství stížností a jejich nedůvodnost postupoval podle čl. 57 odst. 4 GDPR a stížnosti souhrnně odmítl, včetně budoucích.
18. Z ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že nečinnostní žalobu je možné podat pouze za účelem vydání rozhodnutí, a to rozhodnutí ve věci. Nezbytnou podmínkou pro takové rozhodnutí je probíhající správní řízení. V projednávané věci však žádné správní řízení (mezi žalobcem a žalovaným) neprobíhalo a neprobíhá. V obecné rovině lze dodat, že tímto žalobním typem se nelze domáhat zahájení řízení, tím spíše není možné se domáhat zahájení řízení, je-li řízení zahajováno pouze z moci úřední.
19. Žalobce se svou žalobou nemohl být úspěšný. Prvním důvodem je skutečnost, že nezbytnou podmínkou, za níž se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu, je existence probíhajícího správního řízení. Pouze v rámci takového řízení lze uvažovat o povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci. Nebyla tedy splněna podmínka pro využití soudní ochrany proti nečinnosti, a sice existující správní řízení.
20. Dalším důvodem je skutečnost, že žalobcem koncipovaný žalobní návrh nerespektuje pravomoc soudu podle ust. § 81 odst. 2 soudního řádu správního, podle něhož je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. V daném případě požadoval žalobce informaci o pokroku v řešení stížnosti, nikoli vydání rozhodnutí. Ze sdělení žalovaného nadto vyplývá, že již dne 4. 9. 2020 pod č. j. UOOU-05299/19-3 zaslal žalobci v této věci informaci, že neshledal podmínky pro uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu za naplnění.
21. Na podporu uvedeného odkazuje soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 31. 1. 2008, č. j. 9 As 76/2007-52 uvedl: „*Ve správním soudnictví se lze žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze, jak připomněl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 - 50, www.nssoud.cz, stejně jako v řadě dalších rozhodnutí, dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Dovolání se ochrany u správního soudu je omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpal, pokud mu je ovšem příslušný procesní předpis zakládá, zákonné prostředky k ochraně před nečinností správního orgánu. K vynucení jiného konání správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo osvědčení však nikomu žalobní legitimace založena není a není založena ani pravomoc soudu rozhodovat v řízení proti jiné nečinnosti správního orgánu než proti takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení. V tomto směru je tedy určující, že pravomoc soudu k poskytnutí ochrany před nečinností správního orgánu vydáním rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. je dána jen tehdy, pokud je žalobou požadována ochrana proti nečinnosti správního orgánu spočívající v tom, že správní orgán o*

věci samé nerozhodl, či nevydal osvědčení, přestože tak byl v souladu se zákonem povinen učinit.“

22. Soud považuje za vhodné poukázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 As 30/2008-22, kde je uvedeno: „*Druhým výrokem stěžovatel požadoval, aby žalovaný zahájil řízení, které je možné zahájit jen z moci úřední, a proto je na základě výše uvedených úvah i tento výrok nepřipustný [...] Třetím výrokem se stěžovatel nepřipustně domáhal vydání rozhodnutí směřujícího k určitému výsledku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu slouží k odstranění jeho procesní nečinnosti, aby následně rozhodl o konkrétních právech a povinnostech účastníka řízení. Prostřednictvím žaloby proti nečinnosti se však stěžovatel nemůže u soudu domáhat vyslovení konkrétního výroku rozhodnutí.*“
23. Městský soud v Praze tedy po zvážení věci dospěl k závěru, že nebyly splněny základní předpoklady k tomu, aby žalobce mohl proti jednání žalovaného brojit žalobou podle ust. § 79 a násl. soudního řádu správního. U žalovaného není vedeno žádné řízení, v němž by žalovaný měl povinnost vydat rozhodnutí ve věci nebo osvědčení. Ve smyslu čl. 77 odst. 2 GDPR má žalobce v případě stížnosti právo na informaci o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku. Podle čl. 78. odst. 2 GDPR má právo na soudní ochranu, nikoli však procesní cestou, kterou zvolil žalobce (z důvodů výše uvedených).
24. Tato skutečnost znamená, že v daném případě nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný. Soudu proto nezbylo, než podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního návrh (žalobu) odmítnout.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení pod bodem II. tohoto usnesení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
27. O vrácení zaplaceného soudního poplatku soud rozhodl dle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, dle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. V uvedené věci byl návrh na zahájení řízení odmítnut před prvním jednáním, a proto soud vrátí žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. října 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu